

Alapvető szellem, a kereszténység.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:41 am

Dones Albert

Természetesen meg kell érteni a kereszt szimbólumát is, de a döntő magának a kereszténységnek a megértése az megvalósítása. A kereszténység a létezés alapvető szelleme. Szellem, mint irányony, szellem, mint kivetés, szellem, mint lehetőség, szellem, mint a valóság észlelése, szellem, mint feladat. Milyen egységlógikai vonatkozásai vannak, abban az értelemben, hogy a kereszténység csakis egységlógikai valósághoz vezet. Így a kereszténység egyszersmind a legmagasabb fokú szabadság lehetőségének is megalapozó szelleme.

Ma már nem lehet kereszténységen kívül gondolkozni. Ami ugyanazt jelenti, hogy nem lehet egységlógikán kívül gondolkozni. Mindez azt jelenti, hogy mindenki így is, úgy is gondolkozik? Talán sem. Vagy azt jelenti, hogy a kereszténység kikerülhetetlen követség? Ezt sem jelenti. Szokták mondani, hogy a kereszténység lehetőség. Valahogy így is kell érteni, persze a lehetőség metafizikai fogalmának alaposabb tisztázása mellett.

Azt is tudni kell, hogy a kereszténység nem történelmi produktum. Nem zárja ki a történelmet, de nem szabad csak merőben történelmi korszak-jelleget adni neki, mert komoly azaz komolytalan félreértések keletkeznek. A kereszténység átvilágítja a hagyományt, a történelmet, a racionalitást, a szellemet, nem zárja ki semmit, hanem mindent az értelem átvilágításába helyez, megért, megismer az a megfelelő helyre tesz.

A kereszténységnek az egyik lényegi vonása, amint ez már a kereszt szimbolikájában is látható, miszerint a fontos létezési megnyilatkozás talánlkozik, mármint a vízszintes és a függőleges, egy pontban metszik egymást, jelezve az azt, hogy a bbrül van itt szűz, mint a kötet vonal merőben reprezentációjára. A központi keletkezik, centrum, világossá válik, hogy nem csak hogy van valami köze a kötet vonalnak egymáshoz, hanem elszakthatatlanul egymáshoz tartoznak. Maga a kereszt így egy metafizikai szimbolikus alakzat, egy kör, létezési alapkövet. Nem csak annyit mond el, hogy ami fent van, megfelel annak, ami lent van az fordítva, hanem azt is, hogy az egész itt van. A létezés egésze itt van. Amit a hagyomány mond, mármint a metafizikai szellemi hagyomány, az a vertikális mentén mozog, vagyis a világban inkább ezt a kötetmozgást követi, az egységlógika pedig integrálisan hozzá tudja rendelni ehhez azt, ami a vízszintes, horizontális kötetmozgás szerint nyilvánul meg. Ez így egyélt egyben a kereszténység szellemének is nevezhető. A kereszt észlelése az evilágot a metafizikai világgal, az egyetemes létezéssel. De nem így kell észlelni, hogy csupán konexumokhoz hasonlatos észlelést kapcsok ráigzák egyik kötetmozgást a másikhoz, hanem úgy, hogy ebből az észlelést kötetmozgásból

egyetemes egység keletkezik, egy mindent megalapozó lét- és létezés-örtelem. Ráviden Ágy lehet kifejezteni a kereszténységet, a keresztet, az egységlogikát. Most vizsgáljuk meg azt is, hogy a szemelyes életben ennek milyen jelentésmérete van.

Ha a kereszt metafizikai komplexumból indulunk ki, akkor azt lehet mondani, hogy az egyes ember, a szemely ennek a komplexumnak a segítségével az életet Ássze tudja kapcsolni az egyetemes létezés egyetemességével, az egyetemes erővel. Vagyis az egyes emberből valamilyen, fogalmi szavakkal előg nehezen kárírlható rhatás aritmológiai Átlányegelőltés folytán hármas ember keletkezik, természetesen a szíjok metafizikai örtelemben véve. Nem atomizált egyenként kell hányádnia tovább; ellányegtelenedett hátkáznapi Álete során, hanem a szemely, a kázzásság és az egyetemes létezés egyelőttlétezésbe Áopik be. Ezt jelenti a hármas. Trinitárius transzszubstanciáció, Átminúselőltés. A komplex mindezt a megvalósítás-thatásáig kárírlóbe vonja. Mindez valószínű, sőt az egyedelőli valószínűség és Árdekes módon mégiscsak egy lehetésméregkét van jelen szíjmunkra.

A kereszténység, mint a létezés egyetemes alapszellemt jelentő létező nem erőszak. Aki ennek szellemében akar élni, ugyanezt az erőszakmentes magatartást kell felvennie. Ez az a pont, ahol vaskos félreértések keletkeznek. Helyesebben csak az egyik félreértési pont, mert gyakran sok-sok ilyen pont Ásszeadásá; sakóppen félre van Ártve az egység kereszténység, ilyen félreértett formában van kázzvetve s egyéltalán nem csoda, ha Ágy nem is széle-t meg senkit igazán. Az erőszakmentesség nem a jál-rosszul megkonstruált tolerancia fogalmá; bál vezethető le, sem pedig a hagyomány ahimszá; nak nevezett nem-Ártás; bál, akinek elszánt kázzvetője esetleg má; sokkal sepereti vagy sepertető a hangyá; kat félre Átj; bál, nehogy szándéka ellenőre halá; losan Ártson szegőny rovaroknak, amint rá; juk Áopik. A toleranciát, amely nem mindig, de nagyon gyakran má; sok hályeságónek, gá; tlá; stalansá; gá; nak Ásszeszorított fogakkal való eltá; rásót jelenti, nemrőgiben egy filozófus is fejtegette, egősen kritikusan, egősen leleplezően, és szerintem, egősen jál. Á• is rá; mtutatott arra, hogy egy erőltetett magatartás-elv; r; srál van széle és paradox módon sok esetben arra szeretne rá; kázztelezni embereket, hogy má; sok intoleranciáj; val szemben tolerá; nsak legyenek. Abszurdum, logiká; tlansá; g. Az erőszakmentesség má; st jelent.

Az erőszakmentesség sokkal egyetemesebb örtelemben Ártendő itt, a kereszténységőnl.

Az erőszakmentesség azt jelenti, hogy a kázzzásságben nem lehet erőltetni olyan Áletprogramokat, rendszereket és má; sok szí; m; ra kázztelezőnek tartani, amit Ánkányesen vagy bizonyos izolált ördekektől fá; tÁttten talá; ltunk ki. A kereszténység nem stratégia, nem Ázletpolitika, hanem az emberi létezés egyetemes b; zisa. A szemely, a szemelyek legbensőbb szellemi-lelki dimenziáj; ban Árlelődik a kereszténység alapá; llá; sa, magatartá; sa, de nem Ágy, mint egy spontán folyamat. Rá; kell Ábredni erre a lehetésméregre, amely tulajdonképpen az egyedelőli reá; lis lehetésméreg és erőfeszítés-eket kell hozni, hogy az egyetemességnek arra a foká; ra emelkedjé; nk, amit a kereszténység jelent.

A kereszténység nincs ellentétben sem a metafizikai szellemi hagyományokkal, sem a tártánetisággel. Sőt, nagyon sok a kázzzásság elem a hagyományokkal, vagyis az Ási szellemi metafizikai hagyományal. Ami az Áberséget, az egyetemes morá; lt, az isteni mivoltunkat illeti, tákÁletesen megegyezik a hagyomány legtisztá; bb tudásá; val. A kereszténység azonban meghaladja univerzalitásá; ban a hagyományt. Ebbe most nem megyek bele, nem e tanulmány cölja, hogy alá; t; masszam ezt az Állá-tá; st. Ráviden csak annyit, hogy a hagyomány aritmológia; ja és a kereszténység aritmológia; ja eltór, ez pedig jelzi a kétféle kázzzátti léányegi ká; l; Ánbséget és azt is tudjuk, hogy az egységlogika, amely a kereszténységnek felel meg, integrá; lja a hagyomány aritmológia; j; t, lá; t; smá; djá; t, gondolkodásá; t. Amennyibe integrá; lta, má; rpedig Ágy van, akkor ebből egy örtelemen kázzvetkezik, hogy magasabb szí-nvonalon van. Csak az tud

integrálni valamit, amely magasabb számvonalon van annál, amit integrál. De a kereszténység nem zárja ki a társasági netiságre jellemző, merő horizontálisban, racionális viszonylatokban kimerő szellemet sem, amelyben javarészt a mai világ, a mai emberiség mozog, föl, hanem azt is integrálja. Az egységlogika ezért is trinitárius, társasági korszak. Mit jelent ez a mindennapjait átalakító ember életében, személynélre vonatkoztatva?

Azt, hogy életfeladataink, a család, a párkapcsolat, a házasság nem valami szociografikus viszonylatokban kimerő szellemű életetek, hanem egyetemes karakterűek van, mint ahogy ez az asztrológiában világosan látszik. Vége annak az áldatlan paradigmának, hogy az ember kicsi, társasági társadalmi lény, egy szocio-kulturális determináció merő függvényeként mozoghat csak, nem tudhat semmit s ha agető problémája akad valamiben, amely egyenesen személynélre hat, akkor választ csak az adott problémák körében kompetens szaktekintélytől kaphat. Ez a mondat nem intez senki ellen semmi ellen támadást az nem arról van szó, hogy az ember hirtelen olyan mindentudó lett, hogy már nincs is száksége senkire semmilyen problémájait tekintve. A dolog marad a régi, nyilván, hogy valamivel kapcsolatban, amiben tájékozatlan vagyok, a továbbiakban is olyan körkörösben érdeklődök, ahol értenek az illető problémájához, mert éppen ezzel foglalkoznak. Viszonybeli változásról van szó. Megváltozásban van a személynélre az tudás viszonya, a tudást birtokló az a tudást nem birtokló ember viszonya, más kezd lenni magának a tudásnak az értéke, a szerepe. Mindez persze nem mindenhol tapasztalható, csak annyit lehet mondani, hogy erősségében vagy egy ilyen tendencia. Ma már sok tudós ki meri mondani, hogy az emberi tudat, az emberi gondolkodás erősen hat a valóság alakulására, az nem csupán csak egy tudomásulve tudattal rendelkezőnk, amely csak reagálni képes bizonyos ingerekre.

Belőlről, a személynélben érlelődik a kereszténység megvalósulása-társára való lehetősége. De ez csak akkor, ha az illető személynélre érleli. A kereszténység nem egy akaratlanul, véletlenszerűen bekövetkező állapot vagy folyamat. Tudatos, nyitottság, szabad elhatározás, korszak. Társasági közdnom kell az első lépésben a be kell lépni, mennyire számk voltam gondolkodásban, szemléletben, tudásban, létezésben. Azt is be kell lépni, hogy amit addig magatartásnak neveztem, azt tisztáznom kell magamban, újra kell értelmezni, gondolnom az egészet. Azt is be kell lépni, hogy amit eddig tennitűsnek hittem, lendületnek, a cselekvések helyénvaló rendjének az intenzitásnak, az is korrekcióra, újrahangolásra szorul. Mindez nem egy alkalmazkodás. Ha az lenne, akkor az embernek számk-ténie kellene korszakszerűen álmagát valamilyen tekintetben, de itt pontosan arról van szó, hogy társasági az az intenzívabb, intenzívabb az az mértékletesebb, erősebb az az tapintatosabb, oldottabb az az komolyabb, társasági tudás az az korrektebb kell válnak. Ezek a sorok csak azt voltak hivatottak érzékelteni, hogy a személynélre hogyan jár a számk-társaság a kereszténység, mint feladat. A kereszténység a létezés univerzális bázisa, de az emberiségben a fő hangsúly a személynélre tevődik, mármint nem a korszakszerű felépítésként a kereszténység az egyes személynélre felépít, hanem a személynélre felépít valószínűleg meg az a korszakszerűség-korszak, amelyet keresztény korszakszerűségnek, egyháznak lehet nevezni. A kereszténység az ember által felveendő magatartás, alapállás, de az a logika, ami a kereszténységnek megfelel, az egész létezés bázisát képezi. Erre járni lassan-lassan, természetesen a maguk megkésztésével társadalmi mázidján, a valósággot kutatás tudások is. Ez az egységlogika. Lehet olyan metafizikai irányítást, amely a legfontosabb szavak mentén fejt ki azt, ami mindenkire érvényes. Ezek nemcsak szavak, hanem egyben létezésük is, a valósságot megalapozó létezőtársaságok. Ilyen a szeretet, az értelem, a szabadság, a tudat, a felelősség. De ez nem szakadhat el attól az irányítástól, amely ezeket az egyetemes ésszetevőket a személynélre variációs korszakban képes társasítani, értelmezni. Ilyent az asztrológiával lehet, a személynélre, számkletési horoszkóp értelmezésével. Ha nem is a korszakszerű, de egy korszakszerű tanulásban arról lesz majd szó, hogy miért fogadható el az asztrológia a keresztény alapállás megvalósulása-társának

szolgálatában álló hiteles, igaz tudásnak.